



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 485/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Michalom Kuročkom, advokátom, Obchodná 2, Michalovce, proti nečinnosti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky „v konaní 2 GÚp 17/18/1000-3“ takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 28. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) nečinnosťou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) „v konaní 2 GÚp 17/18/1000-3“. Navrhuje prikázať generálnej prokuratúre vykonať „prokurátorský prieskum a posúdenie, či nešťátna zubná ambulancia s odštatneným zubárom [REDAKOVANÉ] bola súčasťou privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] na základe výstupného formulára č. F1(A)5 privatizačného Projektu číslo 2223 schváleného Rozhodnutím Vlády SR číslo 858/2000 zo dňa 25.10.2000 a následne uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji časti podniku číslo 2068/2001 zo dňa 27.04.2001 v zmysle zákona“. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky ako predávajúcim a sťažovateľom ako kupujúcim bola uzatvorená zmluva o predaji časti podniku č. 2068/2001 podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, „Obchodného zákonníka a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov“ (ďalej len „zmluva“). V zmysle čl. I tejto mluvy «Vláda SR vydala uznesením číslo 858 z 25.10.2000 rozhodnutie č. 858/2000 z 25.10.2000 o privatizácii časti zdravotníckeho zariadenia Nemocnica s poliklinikou [REDAKOVANÉ] - časť Obvodné zdravotné stredisko, [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „časť podniku“) priamym predajom.». Predmetom

tejto zmluvy (čl. II zmluvy, pozn.) bol prevod vlastníckeho práva «*k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a iných majetkových hodnôt a záväzkov, ktoré slúžili, alebo vzhľadom na svoju povahu mali slúžiť, k prevádzkovaniu časti podniku Nemocnica s poliklinikou [REDACTED] [REDACTED] - časť [REDACTED] (ďalej len „majetok časti podniku“), a to podľa stavu, ktoré je zachytený v evidencii uvedeného podniku ku dňu účinnosti tejto zmluvy*».

3. Sťažovateľ sa obrátil na generálnu prokuratúru s podnetom z 9. februára 2020 označeným ako „*Podnet na preskúmanie dôvodov nezákonnosti úradných postupov a úradných rozhodnutí so zákonom č. 92/1191 (správne zrejme 1991, pozn.) Zb o podmienkach prevodu majetku v konaní 2 GÚp 17/18/1000-3*“ (ďalej aj „podnet z 9. februára 2020“), v ktorom poukazuje na nečinnosť generálnej prokuratúry v danej veci.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

4. Proti nečinnosti generálnej prokuratúry v „*konaní 2 GÚp 17/18/1000-3*“ podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že do dňa jej podania mu nebolo zaslané potvrdenie o prijatí jeho podnetu z 9. februára 2020 na vybavenie a tento podnet ani nebol vybavený v zákonnej dvojmesačnej lehote.

5. V obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na skutočnosti, na ktoré, ako sám uvádza, „*upozorňoval už vo svojom prvom podnete , ktorý podal na GP SR dňa 27.05.2003*“ (ďalej len „prvý podnet“). V súvislosti s týmto prvým podnetom (ako ho sám označuje, pozn.) namieta nesprávny postup generálnej prokuratúry podľa § 56 ods. 3 a 4 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ako aj jej nesústreďený postup podľa § 31 zákona o prokuratúre. Následne prezentované námietky smeruje proti postupu generálnej prokuratúry pri vybavovaní tohto jeho prvého podnetu. Generálna prokuratúra si podľa jeho názoru „*neujasňovala a neujasňuje*“, že predmetom jej prieskumu malo byť posúdenie, či „*neštátna zubná ambulancia s odštátneným zubárom [REDACTED]*“ bola súčasťou privatizácie. Zároveň uvádza, že prostredníctvom podnetu a opakovaných podnetov sa proti generálnej prokuratúre domáhal (a domáha) ochrany vlastníckeho práva. V nadväznosti na uvedené skutočnosti výpočtom konkrétnych spisových značiek poukazuje na svoje opakované podnety, v ktorých sa generálna prokuratúra už predmetnou privatizáciou zaoberala.

6. Sťažovateľ namieta, že generálna prokuratúra si nespĺnila svoju povinnosť vyrozumieť ho o skutočnostiach, ktorých vysvetlenia sa vo svojich opakovaných podnetoch domáhal, a opätovne tak nespravila ani na základe jeho podnetu z 9. februára 2020. Zároveň argumentuje, že ani v jednom z podaných opakovaných podnetov generálna prokuratúra nepostupovala podľa § 54 zákona o prokuratúre. V tejto súvislosti namieta nezákonný postup generálnej prokuratúry. Uvádza, že nadriadený prokurátor sa nikdy nezaoberal vecnou stránkou podnetu, a poukazuje na to, že prokurátori robia „*nelogické závery*“, keď tvrdia opak toho, čo vyplýva z privatizačného projektu.

7. V závere sťažovateľ sumarizuje, že generálna prokuratúra nevykonala prokurátorský prieskum, predmetom ktorého malo byť posúdenie, či „*neštátna zubná ambulancia s odštátneným zubárom*

██████████“ bola súčasťou privatizácie, čím porušila aj povinnosť vyplývajúcu z § 35 ods. 1 a § 36a zákona o prokuratúre.

### III.

#### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nečinnosťou generálnej prokuratúry, ku ktorej malo dôjsť nevybavením podnetu sťažovateľa z 9. februára 2020 v zákonom stanovenej lehote, resp. nevyrozumením sťažovateľa o jeho vybavení.

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

10. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti. Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak. Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť.

11. Vlastnou činnosťou ústavného súdu bolo zistené, že spis generálnej prokuratúry sp. zn. 2 GÚp 17/18/1000 súvisí s konaním na ústavnom súde. Pod uvedeným konkrétnym číslom 3 (č. k. 2 GÚp 17/18/1000-3, pozn.) je vedený list generálnej prokuratúry z 29. novembra 2018, ktorým sa vyjadrovala k inej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 96/2020 (namietané č. k. Gc 236/17/1000-4), ktorá však obdobne súvisela so sťažovateľom (v aktuálnej ústavnej sťažnosti, pozn.) namietanou privatizáciou. Generálna prokuratúra teda vyjadrením č. k. 2 GÚp 17/18/1000-3 z 29. novembra 2018 poskytla stanovisko v konaní o ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 96/2020, ktorá bola ústavným súdom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. V predmetnom vyjadrení (okrem iného, pozn.) uviedla: „*Nespokojnosť sťažovateľa s následkami privatizácie v podobe mu vzniknutých záväzkov voči ██████████ sa prejavila v množstve jeho podaní adresovaných nielen generálnej prokuratúre, ale aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky či Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Okrem vyššie uvedených vecí boli jeho podania na generálnej prokuratúre vybavované pod ďalšími spisovými značkami – VI/1 Pz 316/03/1000, VI/1 Gd 2366/04/1000, VI/1 Gd 3012/05/1000, VI/1 Pz 293/05/1000, IV/1 Gn 1052/14/1000, VI/3 Gc 424/14/1000, VI/1 Pz 162/16/1000, VI/3 Gc*

211/17/1000, VI/3 Gc 236/17/1000, VI/3 Gc 444/18/1000. Vo viacerých z nich sťažovateľ trval na využití inštitútu mimoriadneho dovolania voči právoplatným súdnym rozhodnutiam. V odpovediach generálna prokuratúra len konštatovala, že zákonná lehota na podanie mimoriadneho opravného prostriedku generálnym prokurátorom už uplynula. Sťažovateľ bol opakovane poučovaný o zákonných predpokladoch na vybavovanie jeho ďalších opakovaných podnetov.“

12. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou aktuálne namieta nevybavenie jeho podnetu z 9. februára 2020 označeného ako „Podnet na preskúmanie dôvodov nezákonnosti úradných postupov a úradných rozhodnutí so zákonom č. 92/1191 Zb o podmienkach prevodu majetku v konaní 2 GÚp 17/18/1000-3“, ktorým navrhoval, aby prokurátor «upozornil „Nižšie organizačné zložky prokuratúry, aby dodržiavali zákon“». V ústavnej sťažnosti uvádza, že od jeho prvého podnetu v danej veci z 27. mája 2003 do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti ho prokuratúra nevyrozumela, čo sa týka skutočností, ktorých sa domáhal a ktoré uviedol aj v „opakovanom podnete“ z 9. februára 2020. Z uvedeného vyplýva, a sťažovateľ to jasne vymedzuje, že podnet z 9. februára 2020 je vo veci opakovaným podnetom. Zároveň v obsahu ústavnej sťažnosti explicitne poukazuje na množstvo konaní, v ktorých sa generálna prokuratúra podľa jeho tvrdení už zaoberala predmetnou privatizáciou, v súvislosti s ktorou podal aj túto ústavnú sťažnosť a podnet z 9. februára 2020. Týmto spôsobom vymenúva 15 rôznych spisových značiek vrátane tej, ktorá označuje postup generálnej prokuratúry, ktorý bol posudzovaný už aj v rámci (už špecifikovaného) konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 96/2020. Tvrdenie sťažovateľa o podaní tzv. opakovaného podnetu vyplýva aj zo samotného obsahu jeho podnetu z 9. februára 2020, ktorého kópiu priložil k ústavnej sťažnosti ako jej prílohu.

13. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že v súvislosti s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska v [REDAKOVANÉ] sťažovateľ opakovane podával podnety na rôzne stupne prokuratúry. Uvádza tiež, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) sa už v minulosti v konaniach pred ústavným súdom viackrát (napr. I. ÚS 472/2017, III. ÚS 719/2017, I. ÚS 25/2020, I. ÚS 76/2020, IV. ÚS 96/2020 a ďalšie, o ktorých má sťažovateľ vedomosť) neúspešne domáhal vyslovenia porušenia jeho základných práv (najmä podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) obdobnými ústavnými sťažnosťami smerujúcimi proti generálnej prokuratúre v súvislosti s vybavovaním jeho opakovaných podnetov.

14. Ako vyplýva z § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre, ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci. Ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Zároveň z uvádzaného § 33 ods. 1 písm. d) a § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak, a o tejto skutočnosti nie je potrebné podávateľa upovedomiť.

15. Z načrtnutého prehľadu rozhodnutí ústavného súdu a generálnej prokuratúry je zrejmé, že právna vec sťažovateľa bola predmetom mnohonásobného posudzovania, pričom ako uvádza sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, generálna prokuratúra mu od podania prvého podnetu (z 27. mája 2003, pozn.) do podania tejto ústavnej sťažnosti nedala/nemala dať odpoveď

na skutočnosti, ktorej sa domáhal aj podaním z 9. februára 2020. Konkrétne na ním nastolenú otázku súvisiacu s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska [REDACTED] a to či „neštátna zubná ambulancia s odštátneným zubárom [REDACTED] bola súčasťou privatizácie [REDACTED]“

16. Z vlastných zistení ústavného súdu, a teda aj vyjadrenia generálnej prokuratúry vyplýva, že v prípade podania sťažovateľa z 9. februára 2020 išlo o ďalší opakovaný podnet, na ktorý prokurátor *ex lege* neprihliadal [§ 33 ods. 1 d) zákona o prokuratúre], pričom o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť (§ 33 ods. 2 zákona o prokuratúre), t. j. podnet bol vzatý na vedomie bez prijatia opatrení.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (m. m. I. ÚS 156/2020).

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje aj na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 472/2017-8 z 20. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu z 20. septembra 2017“), ale aj na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 280/2015-14 z 28. apríla 2015 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu z 28. apríla 2015“), v zmysle ktorých je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre) a tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. K predmetnému je však nutné uviesť, že v uznesení ústavného súdu z 20. septembra 2017 a v uznesení ústavného súdu z 28. apríla 2015 bolo tiež zdôraznené, že súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

19. Ústavný súd konštatuje, že v postupe generálnej prokuratúry nezistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (právo na inú právnu ochranu) iba na základe tvrdenia, že generálna prokuratúra nereagovala a neupovedomila sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu (takto ho aj sám označuje, pozn.) za situácie, keď táto zákonná možnosť postupu vyplýva generálnej prokuratúre priamo zo zákona o prokuratúre. Uvádza, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu takisto nie je právo sťažovateľa, aby generálna prokuratúra opakovane odpovedala na jeho ďalšie opakované podnety, ktorých obsah je miestami nejasný a nezrozumiteľný.

20. Z dôvodu komplexnosti ústavný súd poukazuje na znenie návrhu na rozhodnutie, t. j. petitu ústavnej sťažnosti, ktorým sťažovateľ žiada vysloviť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy nečinnosťou generálnej prokuratúry „v konaní 2 GÚp 17/18/1000-3“, pričom však ako spisovú značku označuje, resp. namieta konkrétne číslo listu generálnej prokuratúry. Rovnako navrhuje vysloviť porušenie ním označeného práva, ktoré však opomenul označiť jeho slovným pomenovaním.

21. V nadväznosti na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že nezistil takú možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019). V dôsledku uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

22. Ústavný súd zároveň uvádza, že sťažovateľ predložil vo veci plnomocenstvo v elektronickej podobe bez zaručenej konverzie podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. V nadväznosti na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu uvedeného nedostatku. Predmetný postup zvolil z dôvodu procesnej ekonomie, keďže ani jeho prípadné odstránenie by podľa jeho názoru už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 14. decembra 2021**

**Rastislav Kaššák**  
**predseda senátu**